

EEN SCHADUW LEVENSLANG

COCON

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING OUDERS VAN EEN VERMOORD KIND

JAARGANG 11 NUMMER 2

JUNI 2011

REDACTIE COCON

**Lucrea Kern
Paul Kuiper
Rien Verbiest
Wil Vreeburg**

**tel. 024-3241320
tel. 074-2439826
tel. 023-5263518/06-48137424
tel. 073-6563206//06 15087935**

**l.kern@kpnplanet.nl
kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl
wvreeburg@home.nl**

Illustraties Lucrea Kern.

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:

**Redactie COCON
Wil Vreeburg
Klein Brabant 171
5262 RS Vught**

De volgende Cocon verschijnt op 15 september 2011.

Kopij vóór 15 augustus sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR V.O.V.K.

**Jan van Kleeff voorzitter
Frits de Jong secretaris
Ron Sluijs penningmeester
Annie Beerkens bestuurslid
Monique Hasterbestuurslid**

**telefoon 06 4609-8871
Moeselschansweg 36 6005 NA Weert
bankrekening: postbank 28 33 50**

VAN DE REDACTIE

Lente. Zomer. Herfst. Winter.
Vier woorden, vier begrippen.
Ze komen en ze gaan.
Ze beïnvloeden je of je wilt of niet.

Eigenlijk een beetje vreemd: in de lente zijn we blij dat de kou uit de lucht is, dat de bloesems weer bloeien, dat de bomen weer groen worden, dat er weer nieuw leven zichtbaar wordt. In de zomer kunnen we de hele wereld aan. In de herfst worden we zwaarmoedig ("De blaadjes vallen weer!") en in de winter verlangen we naar het voorjaar.

Ik sprak laatst iemand die ongeveer 100 km ten noorden van de evenaar woont, volop in de tropen dus. Hij vertelde me dat daar nauwelijks sprake is van seizoenen en hij vond het opvallend dat veel mensen in Nederland zo door de seizoenen worden beïnvloed.

Toen ik daarover nadacht, kon ik zijn verwondering wel delen, al heb ik zelf niet zoveel last van de wisseling der jaargetijden. Wel verwonder ik me er elke keer weer over dat er telkens maar weer nieuw leven ontstaat. De sering is intussen alweer uitgebloeid, de judaspenning lijkt al bijna weer op judaspenning, het vingerhoedskruid bloeit uitbundig en de mussen hebben het razend druk met het voeren van hun jongen. Hun enige zorg is: eten en overleven, al gaat dat laatste hun bevattingsvermogen al ver te boven. Dat is een menselijke uitvinding.

Hoe overleven wij? Onze wezenlijke zorg is natuurlijk ook eten, want we willen leven. Maar we hebben ook nog een andere zorg: hoe overleven we na de gewelddadige dood van ons kind? Hoe kunnen we dóórleven na wat ons is overkomen?

Kunnen we doorleven na die ramp?

Ik durf er niet goed antwoord op te geven, al zie ik ook om mij heen dat het kan. Hoe doe je dat dan, zal iemand zich afvragen. Ook daar durf ik niet goed antwoord op te geven, want mijn manier is niet die van een ander.

En een recept er voor is er al helemaal niet. Wel weet ik dat er ook in mijn leven dingen gebeuren die mij intens blij maken: als ik zie hoe mijn kinderen leven, als ik zie hoe mijn vrouw herstelt, als ik zie hoe onze

kleinkinderen barsten van levensvreugde, dan kan ik niet anders dan blij zijn.

Blij zijn ondanks het levensgrote verdriet dat er natuurlijk ook altijd is.

Ja, maar als je nou geen kinderen hebt, als je partner ziek is, als je geen licht meer ziet, wat dan? Zou er in iemands leven echt niemand zijn om je verdriet mee te delen? Zou er niemand zijn met een schouder om even op uit te huilen? Zou er niemand zijn die naar jouw verhaal wil luisteren?

Ik hoop van harte dat de komende tijd ons rust zal geven: recreatie is herschepping. Ik hoop van harte dat de komende tijd ons uitzicht zal geven. Ik hoop dat we ons leven de moeite van het leven waard zullen vinden. Is de zin van het leven niet gelegen in de zin in het leven?

Wij, de redactie van de Cocon, wensen u, lezer(es) van de Cocon, een warme zomer toe, warm door de mensen om u heen en daarom wensen we u ook mensen om u heen.

Om u aan te warmen.

Paul Kuiper

In verband met langdurige afwezigheid van Wil Vreeburg verzoeken wij u kopij voor het septembernummer van de Cocon te sturen naar kuiper.p@tiscali.nl

VAN HET BESTUUR

Beste lotgenoten,

Sinds het verschijnen van de Cocon in maart dit jaar, heeft het bestuur zich bezig gehouden met een aantal zaken, de belangrijkste waarvan ik u graag deelgenoot maak.

De vorige keer heb ik u verteld over het initiatief van het bestuur om een vragenlijst op te stellen en verenigingsbreed rond te sturen. Inmiddels zijn de antwoorden op de (vele) vragen ontvangen en door de werkgroep uitgewerkt. Zie verder het verslag op pagina 6.

Een andere zaak waar ik uw mening voor gevraagd heb, is de vraag of dit jaar bij hoge uitzondering afgezien kan worden van het lopen met het lint met de namen van onze kinderen op 24 september op de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers (DHG).

Dit vanwege de onthulling van het monument "over het Onbevattelijke" op die dag en omdat er geen grote plaats in de omgeving van het monument is die zich ervoor leent.

Een grote meerderheid heeft aangegeven geen bezwaar te hebben tegen het eenmalig achterwege laten van het lopen met het lint. Een aantal leden heeft alternatieven aangedragen die het bestuur doorgegeven heeft aan het stichtingsbestuur DHG.

De afgelopen maanden hebben bestuursleden deelgenomen aan diverse gesprekken met instanties en organisaties.

De belangrijkste gesprekken noem ik hier:

*een kennismakingsgesprek met de nieuwe directeur van Slachtofferhulp Nederland, Harry Crielaars. De nieuwe directeur heeft aangegeven goede en nauwe contacten met de lotgenotenverenigingen erg op prijs te stellen. Op korte termijn komt een volgend gesprek, waarschijnlijk samen met de directeur Fonds Slachtofferhulp, Ineke Sybesma.

*in een beleidsvergadering met het ministerie van Justitie en Veiligheid in oktober 2010, zijn de voorzitters van de drie lotgenotenverenigingen uitgenodigd om deel te nemen in de Werkgroep TBS van het ministerie.

Namens de VOVK heb ik aan een vergadering van de Werkgroep deel genomen. Helaas bevindt de Werkgroep zich al in de afrondende fase en zal er nog een laatste Werkgroep vergadering zijn waar de conclusies besproken zullen worden. In deze fase van het werk van de Werkgroep gaat het vooral om het opstellen van adviezen aan de TBS klinieken hoe met de gevoelens en belangen van nabestaanden om te gaan wanneer een verlofaanvraag ter sprake komt. Voor deze vergadering zal ik weer uitgenodigd worden en zal ik u in de volgende Cocon verder berichten.

*het eerste beleidsoverleg van 2011 van het ministerie van Justitie en Veiligheid heeft in april plaatsgevonden. Ik vind het belangrijk te melden dat de drie lotgenotenverenigingen de agendapunten voor dit overleg met elkaar hebben afgestemd. Een eerste goede stap in de richting van het bundelen van onze krachten en van focus op relevante hoofdzaken. Het bewijs dat het overleg met de lotgenotenverenigingen door het ministerie serieus wordt genomen bleek uit het feit dat de staatssecretaris, Dhr. Fred Teeven, ruim tijd had vrijgemaakt om met de vertegenwoordigers van de verenigingen van gedachten te wisselen en de laatste ontwikkelingen op het gebied van wetgeving te verduidelijken.

*een nuttig overleg heeft plaatsgevonden met de directeur van het Fonds Slachtofferhulp, Ineke Sybesma. Over een aantal zaken werd uitgebreid gesproken, waaronder de idee om op termijn (zeg eerste helft 2012) een symposium of congres te organiseren over het strafrecht in de breedste zin en over het onderwerp "nebenklager" in het bijzonder. Het Fonds zal het voortouw nemen in nauwe samenspraak en samenwerking met de lotgenotenverenigingen. Zonder twijfel kom ik te zijner tijd bij u hierop terug om uw hulp te vragen bij de voorbereiding.

*onlangs heeft een gesprek plaatsgevonden tussen de voorzitters van VOVK, VVRS, ADS en stichting DHG. De belangrijkste aanleiding was de zorg bij de drie lotgenotenverenigingen over de relatie (of beter, het gebrek aan relatie) van de stichting DHG met hen. Een paar jaar terug is de stichting DHG in het leven geroepen om hen werk uit handen te nemen bij de organisatie van de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers en om brede publieke

aandacht te vragen voor geweldsslachtoffers en de impact op nabestaanden. Naar nu blijkt zijn de statuten van de stichting erg eenzijdig opgesteld en is er van een relatie met de lotgenotenverenigingen statutair gezien, geen sprake. In het bijzonder wanneer het gaat om de benoeming van bestuursleden, inclusief die van twee onafhankelijke bestuursleden, hebben de lotgenotenverenigingen formeel geen stem. Zij vinden dat deze situatie niet voort kan duren en hebben er bij de voorzitter DHG op aan gedrongen een Huishoudelijk Reglement op te stellen en/of de Statuten aan te passen. De voorzitter DHG zegde toe hieraan te gaan werken.

Overeenkomstig de wens van veel leden voor meer openheid over het werk van het bestuur, wil ik u graag in elke volgende Cocon deelgenoot maken van de belangrijkste zaken waar wij ons mee bezig houden. Graag zie ik u in groten getale op onze volgende familiedag op 18 juni.

*Jan van Kleeff
Voorzitter*

Elkaar tot steun zijn? Wordt VOVK-buddy!

Omdat de VOVK helaas steeds verder groeit, is het voor nieuwe ouders niet altijd eenvoudig om hun weg binnen de vereniging te vinden. De drempel om voor de eerste keer naar Leusden te komen is vreselijk groot, dat weten we allemaal. Maar ook daarna is het soms nog erg moeilijk om naar Leusden te komen, of om zo maar een andere lotgenoot aan te spreken. En wat te denken van het bijwonen van de herdenkingsbijeenkomsten of de familiedagen. Deze dagen worden door vele lotgenoten

bezocht, maar als je nieuw bent, ken je nog bijna niemand en dan kun je op zo'n dag een verloren gevoel krijgen. Alle redenen dus om eens goed na te denken over een goede weg die er naar kan leiden dat nieuwe ouders zich snel op hun gemak voelen binnen de VOVK en andere lotgenoten leren kennen.

Op dit moment is het bestuur in samenwerking met de vrijwillige begeleiders bezig een buddysysteem te ontwikkelen dat er toe bij moet dragen dat nieuwe lotgenoten een eigen aanspreekpunt binnen de vereniging krijgen. Over de exacte invulling van het buddysysteem zal na de zomervakantie duidelijkheid komen. Op dit moment wordt met een aantal varianten geëxperimenteerd. De resultaten hiervan zullen worden besproken en geëvalueerd. De beste optie zal verder worden uitgediept en uitgewerkt. Duidelijk is in ieder geval nu al, dat er behoefte is aan VOVK-buddy's.

Een buddy is een maatje, een lotgenoot die beschikbaar is voor een andere ouder of ouderpaar. Je kunt alleen of met je partner buddy worden. Tot een van de taken van de VOVK-buddy zal in ieder geval het bijwonen van het kennismakingsgesprek gaan behoren met de ouder(s) waarvoor als buddy zal worden opgetreden. Daarnaast wordt gedacht aan het introduceren van nieuwe ouder(s) aan andere lotgenoten, het eventueel beantwoorden van vragen, het uitleggen van de gang van zaken op bijvoorbeeld de DHG e.d.

Via de recent verzonden vragenlijst hebben zich al enkele ouders aangemeld om VOVK-buddy te worden. Zij hoeven zich uiteraard niet opnieuw aan te melden. Maar om het systeem goed te kunnen opzetten hebben we zeker nog meer ouders nodig. Wilt u incidenteel actief uw bijdrage leveren aan het bieden van een gevoel van welkom aan een nieuw lid, geef u dan op bij Jan van Kleeff via 06-51509620 of per email j.kleeff3@upcmail.nl.

Voor meer informatie over het buddysysteem kunt u desgewenst contact opnemen met Anja van Wingerden via 033-4561634.

Alle ouders die zich opgegeven hebben, ontvangen in ieder geval na de zomer, of zoveel eerder als mogelijk, bericht over de exacte opzet van het buddysysteem. Ook de taakstelling en de verwachtingen zullen dan duidelijk zijn. Uiteraard kunt u te zijner tijd eventueel nog van uw aanmelding af zien, mocht de werkwijze niet overeenstemming zijn met uw eigen gedachten en/of beschikbaarheid.

Algemene ledenvergadering 12 maart 2011.

1. Jan van Kleeff opent de vergadering en heet alle leden van harte welkom. Hij vraagt Sophia om de kaars, in de schaal met de namen van onze kinderen, aan te steken. Jan deelt mee dat er een presentielijst rondgaat waarop de aanwezigen wordt gevraagd hun naam en handtekening te zetten i.v.m. de nieuwe statuten.
2. Vaststellen Notulen jaarvergadering 2010. Notulen worden goedgekeurd.
3. Agenda wordt vastgesteld zonder aanvullingen.

4a. Financieel jaarverslag 2010.

De penningmeester, Jos Vreeburg, geeft uitleg. De financiële positie van de vereniging is gezond. Jef Rijsbergen en Louis Horvers hebben dit jaar de kascontrole uitgevoerd en goedgekeurd (5). Frans Martens merkt op: volgend jaar eerst de kascommissie aan het woord te laten over hun bevindingen en daarna de penningmeester. Kascommissie voor volgend jaar: Louis Horvers (tweede jaar daarna aftredend) en Frans Martens (6).

4b. Begroting 2011.

Begroting: Jos legt uit dat we voor 3 jaar de toezegging hebben van Fonds Slachtofferhulp voor een jaarlijkse bijdrage. De bijdrage in 2011 is de tweede bijdrage van de drie toezeggingen. Het bedrag dat we in het boekjaar 2010 over hebben wordt deels voor de continuïteit van de vereniging en deels voor een symposium van volgend jaar gereserveerd. Verder wordt de begroting goedgekeurd.

7. Goedkeuring jaarverslag 2010:

Sophia Kammeijer vraagt of het wel wenselijk is om de goedkeuring voor het jaarverslag te vragen. Dat is immers een opsomming van zaken die in 2010 aan de orde zijn geweest. De voorzitter legt uit dat de gedachte achter het vragen van goedkeuring is geweest het verlenen van decharge aan het bestuur voor zijn handelen in 2010. De vergadering is echter van mening dat, gezien de grootte van de vereniging, decharge niet nodig is. Er zijn immers genoeg momenten in het jaar om afkeuring over bestuurshandelen kenbaar te maken. Een ieder zou wel, indien gewenst, op- of aanmerkingen moeten kunnen plaatsen.

Besloten wordt om in de toekomst wel aandacht te hebben voor het jaarverslag maar geen goedkeuring aan de vergadering te vragen.

8. Bestuursverkiezingen:

Jos en Wil Vreeburg treden af. Zij worden bedankt voor hun inzet en werk dat Jos de afgelopen vier jaar en Wil in het afgelopen jaar voor de VOVK gedaan hebben. Verder is er voor beiden nog een attentie. Wil blijft zich wel inzetten voor de COCON. Annie Beerkens en Ron Sluijs worden door de leden met algemene stemmen benoemd door handopsteking.

9. Statuten en huishoudelijk reglement.

Artikel 15 lid 2 moet worden aangepast met de volgende tekst:

Een lid van de kascommissie wordt voor 1 jaar benoemd en maximaal éénmaal herbenoemd. Het streven is om per jaar één lid van de kascommissie te vervangen.

Hierna worden de statuten goedgekeurd.

Punt 16 van het huishoudelijk reglement moet tekstueel worden aangepast: De gegevens (i.p.v. de adressen) op de ledenlijst...enz. Verder wordt het reglement goedgekeurd.

10. Rondvraag.

Er wordt geïnformeerd of er nog commissies of werkgroepen worden gevormd. Dit punt wordt nog verder uitgewerkt en te zijner tijd concreet gemaakt. Hier komen we op terug. Vragenlijst kan ook hierin nog sturing geven. Ook de Website is onder de aandacht en hier wordt aan gewerkt. Dit op korte termijn. Adreslijst zonder adressen is een ledenlijst. Dit wordt op de betreffende plaatsen aangepast.

Kaarten van de quilts worden aan de leden getoond. Deze worden gebruikt bij de geboortedag van de kinderen.

Opmerking van Jelle Naber: Vorige keer waren er weinig leden op de bijeenkomst, als dit een doorzettende trend is dan moeten we ons hierover beraden. De voorzitter geeft aan dat de antwoorden op de rondgestuurde vragenlijst ons hopelijk kunnen helpen om te begrijpen waarom de opkomst op de bijeenkomsten de laatste maanden aan de lage kant was. De voorzitter bedankt hierna namens het bestuur alle aanwezigen.

Notulist Annie Beerkens

DE VRAGENLIJST GEEFT VRAGEN!

Tja, dat was te verwachten natuurlijk, dat een vragenlijst bij gevolg vragen oproept. Maar wat belangrijker is dat het evenzoveel suggesties heeft opgebracht. In de vragenlijst, eind februari naar de leden toegezonden, werd uw mening gevraagd in algemene zin, omtrent het activiteitsaanbod, de Cocon, de website, samenwerking met andere verenigingen en of u verder nog wat kwijt wilde.

Er zijn 123 lijsten verzonden waarvan er 62 vragenlijsten geretourneerd zijn en waarvan er 60 bruikbaar zijn ingevuld. Dat is dus precies 50%. Het is moeilijk om dat als geslaagd of matig te benoemen, maar 'wij' vinden dit niet tegenvallen. Wij, staat voor de 'Werkgroep Brainstorming' die zich met de opzet en uitwerking van deze vragenlijst heeft bezig gehouden namelijk, Anja van Wingerden, Frits de Jong, Ron Sluijs en Rien Verbiest, op verzoek van het bestuur.

Dank aan allen die tijd en moeite hebben genomen om te reageren en jammer voor diegenen die er geen gelegenheid voor konden of wilden nemen. Die moeten niet gek staan te kijken wanneer we volgende keer in Leusden beginnen met een spelletje jeu de boules voor de kerk! Dan hadden jullie maar mooi moeten zeggen wat jullie graag zouden willen.

Lekker puh. Geintje natuurlijk!!!

Maar we bedoelen er wel gekscherend mee te zeggen dat ieders mening belangrijk is en wanneer je die niet naar voren brengt, het bestuur er niets mee kan [vragenlijst of niet!!]. Het geheel aan informatie is successievelijk uitgewerkt in percentages van (on)tevredenheid. Dit alles geeft over het algemeen een reëel beeld over wat u allen vindt van de eerder genoemde onderwerpen. Daaropvolgend is een groot aantal suggesties in concept opgenomen wat momenteel bij het bestuur ter beoordeling ligt. Daarom is het niet aan de orde om zonneklaar in deze Cocon schriftelijk de uitslag af te drukken. Er moet op sommige zaken eerst behoorlijk 'gebroid' worden. Een plan van aanpak zal een volgende stap kunnen zijn.

U fronst en denkt 'wat hebben we dan aan dit bericht?' Klopt, dus toch maar iets verklappen.

In het oog springende zaken zijn bv.:

- het merendeel van nieuwe leden komt via het eigen netwerk (VOVK) binnen;
- driekwart van de leden ervaart de sfeer als goed; - een derde komt niet naar Leusden;

- er blijkt behoefte te bestaan aan specifieke 'werkgroepen';
- het aantal bijeenkomsten is zo goed, mag ietsje minder;
- een aantal nieuwe ideeën over de bijeenkomsten;
- het overgrote merendeel kijkt uit naar de Cocon;
- de website is een nieuw nog onbekend fenomeen;
- een veelvoud van inspirerende ideeën;
- de meerderheid staat zelfstandigheid van de VOVK voor, echter bundeling van krachten in belangenvertegenwoordiging is een pre.

Zoals gezegd, er is werk aan de winkel en dat is mogelijk gemaakt door uw inbreng. Nogmaals dank daarvoor en u zult ongetwijfeld op de hoogte gehouden worden van verdere plannen. Oh ja, bijna vergeten, er was er eentje die best graag een bijdrage wilde leveren aan activiteiten van de VOVK, maar heeft zijn naam niet vermeld. Laat je nog even horen! En ook diegene die zich achteraf bedenkt toch wat te willen doen ondanks dat men de vragenlijst niet heeft ingevuld, reageer aub. We zijn namelijk met zijn allen de VOVK, maar dat wist u natuurlijk al.

Rien Verbiest

Beste broers en zussen,

Het komt af en toe voor dat er voor jullie een mededeling of uitnodiging is, maar omdat ik niet van een ieder van jullie een juist mailadres heb, is het moeilijk om jullie te bereiken.

Mijn vraag is om, als je graag op de hoogte gehouden wilt worden, een mailtje te sturen naar: a.beerkens@gmail.com, zodat ik de actuele mailadressen in mijn bestand krijg.

Met lieve groet,

Annie Beerkens, bestuurslid VOVK

ALS HET HART HUILT

Yom Hazikaron, is de herdenkingsdag voor alle gesneuvelde soldaten en slachtoffers van terreur sinds de oprichting van Israël. Familieleden bezoeken dan de graven en monumenten van de gesneuvelden en er wordt in heel het land twee minuten stilte gehouden als de alarmsirenes beginnen te loeien om 11 uur. Eensklaps valt alles stil. Het bruisend verkeer in de straten van Tel Aviv, Jeruzalem en Haifa houdt halt, en zelfs op de snelweg komt alles compleet tot stilstand. Vaak ook stappen de chauffeurs uit en staan naast hun wagen. Op scholen, in fabrieken, in de Knesset of aan het strand in Eilat, heel de natie neemt twee minuten stilte in acht.

Elk jaar word ik aan de vooravond van Yom Hazikaron uitgenodigd door de Israëlische Ambassade. Zondag 8 mei werd ik weer met ruim 20 andere lotgenoten door de ambassadeur ontvangen in het Amsterdams Cultureel Centrum, ongeveer drie kwartier voordat het officiële gedeelte begint. De meeste mensen ken ik inmiddels, alhoewel er vaak ook nieuwe lotgenoten aansluiten. De ambassadeur spreekt zijn afschuw uit over het verlies dat elk jaar weer plaatsvindt en dankt de slachtoffers voor datgene wat zij voor Israël hebben betekend. Het is een schrale troost voor het verlies van Reinier die alleen maar zijn praktijkstage als fysiotherapeut in Tel Aviv volgde. Maar de woorden zijn gemeend.

Tegen 19.00 uur sluit de groep lotgenoten aan bij de Joodse gemeenschap die deze 'Day of Remembrance' mee willen beleven. We lopen langs een lange tafel met daarop een wit laken en een rij van circa veertig foto's. Voor elke foto, van de bijna allemaal jonge mensen, staat een brandend kaarsje. De 'V' komt bijna op het eind van de rij. Langslopend kijk ik alle foto's vluchtig aan. Een man naast me kijkt me aan en zegt wijzend "dat is mijn vader, hij was veel jonger dan ik nu". Ik knik lichtelijk met mijn hoofd als ik hem aankijk. Dan ben ik bij de 'V', bij Reinier en zeg "mijn zoon", meer niet. Zijn hoofd knikt en zijn blik gaat naar de grond.

De herdenkingsbijeenkomst begint met het afgaan van de sirenes op geluidsband, gevolgd door het aansteken van een kaars en het omwinden van de Israëlische vlag met een

zwarte band. Ruim een uur lang is er een programma dat bestaat uit een aantal redevoeringen, gezang, gedichten, het noemen van 'de namen' en men sluit af met het volkslied. Veel wordt in het Hebreeuws gebracht, met op een groot scherm de Engelse vertaling. Vermeldenswaardig is dat ik geen Israëliër ben, noch Jood. Ik ben daar als lotgenoot, als vader van een slachtoffer dat bij een zelfmoordaanslag is vermoord. Ik begrijp geen pest van Hebreeuws. Maar ik luister, stel me volledig open en voel me zeer verbonden, niet in de laatste plaats omdat de service dress voor deze bijeenkomsten een wit (over)hemd is.

Halverwege de ceremonie is het de beurt aan een meisjeskoor. Twee rijen van tien meisjes allen nog onder de puberteitsleeftijd, onschuldig, zwart haar, witte blouses. Ze zingen "Shma Israel", in het Hebreeuws. Op het scherm krijg ik de Engelse tekst mee. Het zal de sfeer wel zijn; 'remember' brengt voor de Joodse gemeenschap immers voldoende gevoelens los. Maar het is ook het intense in het lied. De achtereenvolgende coupletten brengen mijn verdriet omhoog. De kinderstemmetjes zorgen eendrachtig dat ik bij het een na laatste compleet met tranen in de ogen zit. 'Als het hart huilt', ...het huilt.

Thuisgekomen zit ik nog steeds met dat gevoel van allemaal in een wit overhemd met dezelfde focus, het gedenken van die je zo dierbaar waren. Ik zoek op internet naar clipjes van Yom Hazikaron en vind een filmpje waarbij de sirene twee minuten lang loeit. Van het ene op het andere moment staat iedereen stil. Het moment is daar om te herdenken. Men is één met elkaar, men hoeft elkaar niets uit te leggen. Iedereen kent dat gevoel, elke familie heeft wel een dierbare die is omgekomen.

Mijn gedachten dwalen naar Leusden, naar ons lotgenoten, naar onze bijeenkomsten met de VOVK. We hoeven elkaar niets uit te leggen. We hoeven er alleen maar te zijn, omdat ons hart huilt.

Rien Verbiest

HOOR ISRAEL
(Als het hart huilt)

*Als het hart huilt
hoort God alleen
de pijn uit het diepste van je ziel
De mens valt voordat hij ten onder gaat
en met een kort gebed de stilte doorbreekt*

*Hoor Israel, mijn God,
U bent de Almachtige
U gaf mij leven,
U gaf mij alles*

*Een traan in mijn ogen -
het hart huilt in stilte
Terwijl het hart stil is,
schreeuwt de ziel het uit*

*Hoor Israel, mijn God,
nu ik alleen ben
Maak me sterk, mijn God,
En maak dat ik niet bang ben*

*De pijn is zo diep,
en ik kan nergens naartoe vluchten
Maak dat het stopt, want ik kan er niet meer
tegen*

*Als het hart huilt,
Staat de tijd stil
Opeens ziet de mens zijn leven aan zich voorbij
gaan
Hij wil het onbekende niet tegemoet treden
En roept tot zijn God voordat hij de diepte in
gaat*

MOORD EN RECHT IN NEDERLAND

Mijn dochter is vermoord ze was 19 jaar en studeerde rechten. Ze is in twee keer vermoord, met zijn handen door een Hollandse jongen, geen drank en geen drugs.

Dit is bevestigd en bewezen door een patholoog de dader heeft bekend. Maar daarna heeft de dader niets anders gedaan dan liegen. Hij werd veroordeeld tot 10 jaar gevangenisstraf voor doodslag maar hij ging in hoger beroep. Zijn advocaat wist door middel van leugens (dat mag) er 2 jaar af te krijgen dus acht jaar gevangenisstraf voor doodslag.

Nu drie en half jaar later kom ik er achter dat hij nu alweer openinrichting en weekendverlof heeft aangevraagd. En daar is dus niets tegen te doen; gedraagt zich uitstekend en dat wordt beloond in een gevangenis!
Een moordenaar met goed gedrag; is het niet de norm dat je je goed gedraagt?

De rechters in Nederland liegen dus, als je zegt acht jaar gevangenisstraf, het niet waar !
Zeg dan acht jaar straf en zelfs dat klopt niet want daders krijgen alle hulp en voorzieningen zelfs strafvermindering, opleiding en t.z.t. huisvesting (liefst nog in hun eigen omgeving in de buurt van de slachtoffers).

Er ontbreekt een regel: Advocaten en daders mogen liegen. Slachtoffers en nabestaanden mogen dit niet en worden niet gehoord. Slachtoffers en nabestaanden krijgen levenslang!

DIT IS HET RECHT IN NEDERLAND

Omdat ik mijn andere dochter wil beschermen wil ik dit anoniem plaatsen.

Naam en adres bekend bij de redactie.

IEDER ZIJN MENING

Dag Paul,

Het lijkt me zo heerlijk om columnist te zijn. Elke dag weer jouw eigen stukje te mogen inleveren en dan worden gelezen door, hoeveel zal het zijn, honderden, duizenden mensen? Aandacht krijgen voor jou, ook soms meest onbenullige momenten. Want ja, je kunt niet iedere dag hoogstaande stukjes produceren. Maar vandaag vond ik Schouten in dagblad Trouw toch weer leuk. Hij stapt in de trein om aan thuis of aan wat dan ook te ontsnappen. De trein, die jou even het gevoel geeft een deel van een groot geheel te zijn. Even niet zo alleen op jezelf aangewezen.

Zo reis ik wekelijks van Den Bosch naar Utrecht om daar een cursus ethiek te volgen aan het Instituut voor Filosofie.

Dat is telkens weer feest. De oude filosofen vroegen het zich al af, wat is ons doel, we leven samen en we moeten er wat van maken. In onze steeds ingewikkelder wordende samenleving dringen zich vragen als 'Wat zal ik doen' en 'wat is mijn plicht', 'hoe solidair wil ik zijn', steeds meer op. Vooral in het stemhokje sta ik met mijn potlood in de hand en dient zich de onvermijdelijke vraag aan 'wat zal ik stemmen?'

Knap moeilijk dit keer, vond ik.

Het was gisteren 8 maart, Vrouwendag. De dag waarop mijn eerste dochter werd geboren, Sanny. Ze zou gisteren 42 jaar geworden zijn. Maar ze werd maar vijf dagen.

In de trein keek ik uit het raam, naar de graslanden langs de weg, naar de lucht waarin de zon hoog aan hemel stond. Een mooie dag. En daar verscheen de dochter die tot haar 24ste wel mocht leven, totdat aan haar leven een einde werd gemaakt. Ze glimlachte zoals altijd en knikte me bemoedigend toe.

Ik stopte het boek 'Nadenken over ethiek' terug in mijn tas, keek de coupe rond.

Toen ik in Den Bosch uitgestapt was en het Perron afliep passeerde mij een rennende telefonerende pater in een lange bruine pij. Hij had ook een tonsuur. Daarna liep ik langs een banaan met een hoed op, en toe maar, ook een mannelijke bruid in een lange witte bruidsjurk.

In gedachten liep ik naar de bushalte, waarbij een bonte stoet van muzikanten luidruchtig een carnavalskraker inzette. 'Geef mij de liefde en de gein.' Ook een ethische kwestie? De chauffeur van de bus die mij naar Vught bracht keek stoïcijns voor zich uit.

Wat zal ik doen, lachen of huilen? Aan mij de keus. Ik lach dus ik ben.

Hartelijke groet, Wil

Dag Wil,

Als je ooit de kans krijgt columnist te worden, dan moet je dat vooral doen. Het is heerlijk werk en ik weet waarover ik spreek want ik ben het een paar jaar geweest. Elke week schreef ik een stukje voor de website van de voetbalclub van mijn jongens. Die discipline van 'dinsdagavond moet het klaar zijn' was een prima stok achter de deur, want je gaat niet zomaar spontaan iets schrijven. Maar ik ben er na een paar jaar mee gestopt. Nu schrijf ik nog een paar keer per jaar een column in het blad van een modelspoortreinclub.

En eigenlijk vind ik onze correspondentie ook een soort columns. Het biedt mij althans de gelegenheid om over wat ons bezighoudt mijn gedachten te laten gaan, soms ernstig, soms wat lichtvoetiger al naar gelang het onderwerp. Hier in Hengelo loop ik niet zo gauw een banaan met een hoedje op tegen het lijf, maar ja, we leven hier boven de grote rivieren.

Laatst heb ik een verhaal gehouden op een bijeenkomst van de Vereniging van Ouders van een Overleden kind, de VOOK en na afloop sprak een vader mij aan. Ik had iets gezegd over je kind verliezen en dat vond hij eigenlijk niet zo'n gelukkige uitdrukking. Je kunt een pen verliezen en hopen dat je hem weer terug vindt, maar je kind verliezen? Dat kon niet, vond hij, want van terugvinden is immers geen sprake. Ik heb hem van harte gelijk gegeven. Wat luisteren woorden toch nauw.

Ik las in de krant na 'Alphen aan den Rijn': "Ik hoop maar dat we het nu af kunnen sluiten", maar ik kan me niet voorstellen dat je zoiets kunt afsluiten. "We moeten het een plekje geven", lees je ook vaak, maar daar kan ik me niets bij voorstellen. Wat moet je een plekje geven en hoe doe je dat dan? En hoe zou zo'n plekje er dan uitzien? We hebben Maaïke een plekje gegeven, op een kerkhof. Maar je verdriet een plekje geven? Ik zou niet weten hoe dat moet. Er mee leren omgaan, ja, daar kan ik wat mee, maar ik geloof niet dat vastomlijnde regels voor zijn om van fases nog maar niet te spreken.

"En, Paul in welke fase zit je nu met het verwerken?" Alsof het ooit over gaat. Het wordt wel anders, maar over gaat het nooit, mijn verdriet. Het is me niet meer de baas, gelukkig niet, maar het is er wel en ik zou haast willen zeggen: "Gelukkig maar", want die pijn dat is de prijs van de liefde die je voor je kind hebt.

Hartelijke groet, Paul

RONDETAfelGESPReK aan een vierkante tafel.

12 maart 2011, de eerste lotgenotenbijeenkomst van de VOVK met een nieuw bestuur en een andere wijze van bijeenkomen. Voorheen werd er in groepen met elkaar gesproken over een en hetzelfde onderwerp. Nu praten we in kleine groepjes (met een vrijwilliger als gespreksleider) in de vorm van een rondetafelgesprek, waarbij de deelnemers zelf een onderwerp kiezen of zoals dat heet: "wat verder ter tafel komt".

In het groepje, waarbij ik gespreksleider mocht zijn, was het echt "wat verder ter tafel komt".

Hieronder indrukken over een indrukwekkende bijeenkomst.

Het zal je maar gebeuren. Je bent in Zuid-Afrika op familiebezoek en je maakt een overval mee en krijg je het verstikkende gevoel dat je vermoorde dochter moet hebben ervaren in haar laatste levensfase. We hebben ons wel eens een voorstelling gemaakt over wat ons kind moet hebben meegemaakt ten tijde van de moord, maar daar wil je eigenlijk niet aan omdat het te gruwelijk is.

Maar nu ontkom je er niet aan, vreselijk.

En dan is er het godsvertrouwen, het gevoel dat God je bij de hand neemt je helpt je leven weer op de rails te zetten. Maar het blijft een enorme klus om beelden uit je hoofd te zetten, beelden die je belemmeren in het afscheid nemen. Het blijkt dat je niet alleen staat en je krijgt mogelijkheden aangereikt om er iets mee te doen. Wat heel mooi was die middag, was dat het gedicht van Birago Diop "Le souffle des ancêtres", voorgedragen tijdens de Kerstbijeenkomst, tot leven kwam met name het laatste couplet.

Zij die stierven gingen nooit weg:

Ze zijn in de schaduw die oplicht

En ook in de schaduw die dichttrekt.

De doden zijn niet onder de grond:

Ze zijn in het loof dat ruist,

Ze zijn in het hout dat kreunt,

Ze zijn in het water dat loopt,

Ze zijn in het water dat rust,

Ze zijn bij het volk, ze zijn in de hut.

De doden zijn niet dood.

Een waxinelicht dat meer straling geeft dan mag worden verwacht en dat soms een straling geeft die op een vleugel lijkt. Paranormale belevingen van een dode zoon die, in je huis, zo nu en dan langskomt.

Een vlinder die jaarlijks, op een vast moment, uit het niets in je huis komt en daar doodgaat en die je bijzet op de gedachtenisplek die is ingericht voor je zoon die is omgebracht.

Afsluitend mag je met een gerust hart stellen dat deze manier van bijeenkomen nu precies is wat lotgenoten mogen verwachten. Het is een manier waarbinnen alle deelnemers tot hun recht komen en waar begrippen als veiligheid en geborgenheid vooropstaan.

Kom naar de KOM in Leusden en ervaar dit.

Hier knapt een mens van op.

Jan Camps, vrijwilliger.

MOEDER(S)DAG 8 mei 2011

En weer was het moederdag.
Het is al 15 jaar geleden, dat ik een echte fijne moederdag gevierd heb!
Want moederdag vier je met al je kinderen.
Er mag niemand ontbreken. Ja, het kan misschien zijn, dat er een kind verhinderd is, er kunnen allerlei redenen zijn, maar je weet, dat ze op die speciale dag aan je denken.
Van mijn oudste zoon geen moederdagzoen, geen bosje bloemen, geen kaartje!
Vond ik trouwens vroeger moederdag niet iets van de commercie?????
Uitgevonden voor de winkeliers?
Wat zou ik nu graag een bloemetje van hem krijgen! En nog liever een kusje en een knuffel! Een arm om mijn schouder, "ha moeders, ik hou van je!" Niets van dat al!
Hij is er al ruim veertien jaar niet meer en wat doet dat missen zeer!

Dit brengt me terug naar moedersdag!
Een dag dat moeders van een vermoord kind, die elkaar hebben leren kennen via de VOVK, samenkomen.
Zo'n dag is niets voor mij, dacht ik altijd. Mijn broze stabiliteit ga ik niet in de waagschaal leggen. Kost me zoveel kruim! Maar toch heb ik de uitnodiging om op 18 februari j.l. van de partij te zijn aangenomen.
Het zou toch geen kwaad kunnen??? Gewoon gezellig met een stel vrouwen samen koffie drinken. Beetje kletsen, beetje winkelen, beetje cultuur! Ja, ik wilde er weer een keer bij zijn.
De plaats van samenkomst was op het centraal station Utrecht. Samen met Wil ben ik erheen gereisd, in de trein hebben we al veel kunnen bijpraten. Ook gelachen. Dat voelde niet vreemd, omdat we regelmatig contact hebben. We zouden met zijn vieren zijn! Wil, Marijke, Inge en ondergetekende. Marijke ken ik uit de beginjaren, toen ik nog regelmatig naar de bijeenkomsten in Leusden ging.
Inge heb ik nog nooit ontmoet.
Onze ontmoeting was warm, blij om elkaar te zien, er werd hartelijk gekust, armen om elkaars schouder! Het voelde goed.
Het zou vast een goede dag gaan worden!
We besloten eerst lekker te gaan koffiedrinken. Marijke zou ons een beetje gidsen, ze wist meteen een gezellig adresje waar we lekker rustig konden zitten en de winkeltjes zouden ook nog wel komen!

Nou, het was inderdaad een gezellig plekje. Een gewezen warenhuis, omgetoverd tot restaurant, maar waar alles nog herinnerde aan vervlogen tijden.
Authentiek interieur en gezellige sfeer.
De koffie deed ons goed en we besloten er een lekker stuk gebak bij te nemen. Alleen bleef dat gebak heel lang staan! We hadden geen tijd om te eten, er werd gepraat, geluisterd, verteld en herinneringen opgehaald.
Ik wist niet wat Marielle, dochter van Inge overkomen was en Inge kende mijn verdriet niet. Dus dat moest eerst rechtgezet worden. Eindelijk weer eens het verhaal van Floris kunnen vertellen! Weer eens over mijn kind kunnen praten, vertellen wat voor mens hij geweest is en hoe hij in het leven stond! Hoe ik hem mis! Dat doet een moeder goed.
Naar Inge geluisterd, haar verdriet ervaren en geprobeerd te troosten. Dat is toch wat we in elkaar herkennen. We hebben allemaal hetzelfde moedergevoel! Wil en Marijke sprongen regelmatig bij, ieder zijn eigen inbreng, verdriet, lach en traan. De tijd vloog om. Het was goed om zo bij elkaar te zijn, elkaars warmte te voelen en vooral begrip!

Bezoek aan het Aboriginal museum hadden we ook gepland. De meeste kunstwerken, die we met veel belangstelling bekeken, leken ons toch weer terug te brengen naar onze eigen emotie. Zo kwam het tenminste op mij over.
Dat kwam waarschijnlijk, omdat veel stukken uitgevoerd zijn in primaire kleuren. Als ik aan Floris denk, associeer ik altijd de kleur geel met hem! Zowel verdriet als liefde, zijn voor mij rood, terwijl blauw mijn lievelingskleur is. De aboriginals hebben ook hun emoties tot uiting gebracht in hen vaak overgeleverde technieken en kleuren.
De winkels hebben we gelaten voor wat ze waren, onbelangrijk!
Het was al ver in de middag, toen we besloten nog een hapje te eten. Gezellig in een bruin café! De muziek stond wel hard, maar werd op ons verzoek zachter gezet. We hadden nog zoveel te bepraten!
Er zijn onderwerpen, die je nou eenmaal niet zomaar in elk gezelschap kan aansnijden terwijl ze je toch erg kunnen bezighouden! Vooral wanneer je de moeder van een vermoord kind bent! We vertrouwden elkaar! Dat bleek wel uit de problemen die op tafel kwamen.

We dronken samen een biertje en bespraken wat ons bezig hield. Waar put je troost uit? Hoe ga je met je relatie om? We zijn niet alleen moeder maar ook partner! Waar word je door geïnspireerd? Hoe denk je over het leven na de dood? Zullen wij onze kinderen weer terug zien? Wat zijn je gevoelens naar de dader? Hoe zit het met haat en wraak?

De middag was veel te kort! We moesten toch op tijd de trein weer halen!

De afspraak is om het niet zo lang te laten duren voordat we weer bij elkaar komen.

Ik kijk terug op een hele fijne dag, blij dat ik ben gegaan. Misschien willen andere moeders zich bij ons aansluiten? Van harte welkom!

Thea Sebregts

MOEDERDAG

Elfde Moederdag zonder Katja, ons enig kind. Strepen nevelig zonlicht dringen onze slaapkamer binnen, het is nog vroeg en ik ben me er nog niet bewust van, dat het vandaag een “bijzondere” dag is.

*“Het is Moederdag, het is Moederdag,
dat is een reuze feest,
we zijn allen erg blij en
mama nog het meest”.....*

zingt Hans, terwijl zijn stem aanzwelt bij het beklimmen van de trap. Ik glimlach mild.

Katja heeft dit versje geleerd op de “kleuterschool”. Tot de allerlaatste keer belde zij mij met Moederdag in alle vroegte op en zong luid dit lied, zonder dat zij eerst haar naam noemde. Ik bulderde altijd van de lach, ieder jaar weer opnieuw. Het leek ook steeds de éérste keer.

Het moet toch wel écht waar zijn, bedacht ik de eerste Moederdag zonder haar, toen dit telefoontje niet kwam.

Ik dacht nog even dat het nog wel zou komen; ik bleef tegen beter weten in hopen.....

Als je enig kind is gestorven dan “ben” je wel moeder, hoewel je het nooit meer kunt “zijn”.

De eerste jaren na Katja’s overlijden wilde ik niets meer met die dag. Hans en ik gingen naar ons huisje in Frankrijk, waar we op Moederdag de natuur in vluchtten.

Huilen, schuilen, zoeken en kijken en niet vinden wat ik zoek, ik wil me laten troosten door de onmetelijke stilte, de warmte van de lentezon, de zachte wind in mijn gezicht, het uitbotten van de natuur.

De grond splijt open als ik alléén op het station sta, wachtend op de trein naar Amsterdam. Het onderaardse zuigt me in een nog diepere leegte dan mijn gevoel me al aangeeft, ik aankan. Alléén staan op een station maakt me diep ongelukkig en eenzaam. Het besef in dit aardse leven kindloos moeder te zijn, wordt te groot, ook geen hoop op een toekomst met kleinkinderen. De aansjokkende trein tilt me op, brengt me terug. Ik stap uiteindelijk in.

Met ineens kindloos worden verlies je óók een deel van wat je bent, moeder “zijn”, ondanks dat je altijd moeder “blijft” van je gestorven kind. Het voelt bij mij alsof ik me ook fysiek moet ontdoen van het moedergevoel, hersenprocessen die tot stilstand moeten komen, een lichamelijke gewaarwording hiervan, die twee jaar duurt. Een uniek gevoel waarmee ik niets meer kan, sterft langzaam af.

Vandaag laat ik me verwennen.

Hans brengt een Moederdagontbijt op bed, bloemen uit de tuin, kopje thee, een eitje, zachtgekookt, een boterham met eigen-gemaakte zwartebessenjam en een cadeautje in een Douglastasje; “Eau de Parfum” FlowerbyKenzo, dat naar vanille ruikt.

Op de foto naast mijn bed zoen ik haar zachte rode lippen teder, totdat het glaasje beslagen ziet. Ik denk haar warmte nog even te voelen. Ze laat me weten dat zij er is, in gedachte dans ik met mijn wang op de hare de slaapkamer uit, het dakterras op, mijn werkelijkheid in. Mijn meisje laat me weer voelen, bedenken, beleven, dat het vandaag onze “Moederdag” is. Even is zij weer heel dichtbij, even is alles heel.

In de zonnige warme tuin lees ik het boek “Het Spel van de Engel” terwijl stemmetjes van buurtkindjes de ruimte vullen. Gelukkig zijn is vaak imaginair!

Beb Suringa, moeder van Katja

BIJEENKOMST 12 MAART 2011.

Deze middag was het de bedoeling om in kleine groepjes te praten. Helaas moesten we ook een nieuw lid welkom heten.

De gespreksleid(st)er zorgde dat ieder uit kon praten en dat we niet te veel afdwaalden.

Door deze opzet kwamen de 'nu' spelende zaken aan de orde. Ongeacht wat, maar waar mensen het er op dit moment het moeilijkst mee hadden. De pijn speelt door alles heen.

Bureau Jeugdzorg kwam ter sprake, in verband met verregaande ellende grootouder/kleinkind-verhouding en bezoekenregeling. Er kwam echter ook een reactie over een goede ervaring met Jeugdzorg. (naar mijn mening zeer zeldzaam).

"Woede" werd besproken, onafhankelijk van de tijdsduur van de 'dramatische gebeurtenis'. Woede zit bij ieder diep, er zijn toch weinigen die dit kunnen uiten en dat maakt ook plaats voor een passieve 'gelaten' houding, die ik ook in mijzelf herken.

Het heeft totaal geen zin woedend te zijn of woede te uiten, ik zou niet weten hoe, ik zou ook de meerwaarde daarvan niet weten. Maar ergens zit wel een kluwen van 'ingehouden woede' die je ook op slot zet in je verdriet.

Pijn en verdriet blijven en worden soms hevig en zwakken weer af, ongeacht de tijdsduur blijft de hevigheid. In je eigen omgeving weet iedereen alles al en leef je veelal zelf hiermee. Op deze middag wordt iedereen begrepen en gehoord. Dat heeft grote waarde, al zou dit maar een minuut zijn.

Inge Dissen

MIJN ALTAARTJE

De herdenkingsplaats voor onze door zinloos geweld overleden zoon Wouter is op mijn bureautje in de huiskamer tegenover mijn plaats aan de ronde eettafel.

Op het bureau staat rechts Wouters foto.

Mijn blik is vaak op hem gericht. Hij glimlacht enigszins. Achter zijn foto staat altijd een bloemetje, erachter een kruisje met zijn naam er op [vanuit de kerk met Allerzielen gekregen], een waxinelichtje, en een dikke kaars. Verder staan er twee bronzen schoentjes op, van Wouter en H el ne, een trouwfoto van H el ne en een foto van onze drie kleinkinderen. Bij Wouters foto staan altijd knutselwerkjes van kleindochter Esm e "een vlinder en hartjes van strijkkraaltjes gemaakt en een potje met bloemetjes [creatie uit gekleurd papier]."

De drie kleinkinderen komen vanaf baby zijnde twee maal per week bij ons, nu na schooltijd en op hun roostervrije dagen.

De twee jongens willen altijd het kaarsje bij Wouter aansteken. Zo is Wouter altijd een vertrouwd beeld voor hen en hun bezigheden ermee vleien mijn gevoel. Zijn foto staat ook bij hen als vertrouwd thuis.

Dit is onze herdenkingsplaats van Wouter. Mijn blik naar hem raakt mij diep van binnen en ben dan verscheurd, verdrietig en machteloos. Maar zo herkenbaar zal het bij al onze leden zijn.

Zijn foto op mijn bureautje is ons altaartje.

Wij, de redactie en ik, hopen echt dat deze rubriek in elke Cocon vervolg krijgt! Neemt U s.v.p. contact op met mij (0174- 295252), dan kan ik uw naam noteren. Mail of schrijf uw stukje naar de redactie eventueel met foto. Het hoeft geen groot verhaal te zijn en eventuele fouten haalt de redactie eruit. Deze rubriek moet niet weer in de vergetelheid komen!

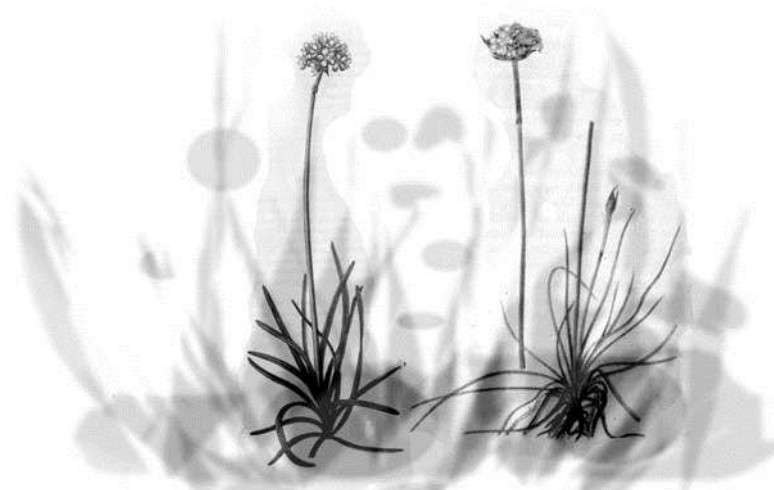
Met dank alvast voor uw inzet hiervoor.

Met mijn groetjes, *Els IJspelder*

WIJ HERDENKEN IN APRIL, MEI EN JUNI 2011

<i>Arco-Jan Loonen</i>	* 04-04-1972	† 15-08-1997
<i>Rik Vrolijk</i>	* 18-04-1965	† 01-07-1999
<i>Bert Meester</i>	* 20-04-1962	† 22-04-2000
<i>Gijs Janssen</i>	* 21-04-1989	† 24-01-1997
<i>Alex Walkier</i>	* 30-04-1969	† 10-07-2001
<i>Sylvia Roos</i>	* 30-04-1970	† 20-06-2005
<i>Anne de Ruijter de Wildt</i>	* 05-05-1978	† 01-05-1997
<i>Joes Kloppenburg</i>	* 07-05-1970	† 17-08-1996
<i>Bas de Lang</i>	* 07-05-1985	† 24-09-2008
<i>Martijn van Oss</i>	* 07-05-1983	† 28-12-2008
<i>Patrick van der Bolt</i>	* 11-05-1966	† 26-12-2002
<i>Niels Kooistra</i>	* 11-05-1980	† 15-08-2008
<i>Marlies van der Kouwe</i>	* 11-05-1984	† 21-09-2008
<i>Monique Cabenda</i>	* 14-05-1967	† 10-01-2003
<i>Milan de Groot</i>	* 14-05-1988	† 04-03-2006
<i>Barbra de Jong</i>	* 17-05-1973	† 12-09-2002
<i>Jolanda Horvers</i>	* 20-05-1969	† 20-02-2002
<i>Silvia Voss</i>	* 20-05-1968	† 10-12-2004
<i>Katja Suringa</i>	* 28-05-1975	† 22-02-2001
<i>Regina van Vugt</i>	* 28-05-1978	† 27-11-2001
<i>Marcia Wijnen</i>	* 06-06-1974	† 23-06-1995
<i>Jessica Lavèn</i>	* 17-06-1980	† 27-07-1991
<i>Sybine Jansons</i>	* 19-06-1985	† tussen 19-01 en 24-02-1999
<i>Nadine Beemsterboer</i>	* 22-06-1986	† 02-12-2006
<i>Wendy Roet</i>	* 26-06-1974	† 28-09-1995

Arco Jan Loonen

Rik Vrolijk

Bert Meester

Gijs Janssen

Pascal Janssen

Alex Walkier

Sylvia Roos

Anne de Ruijter de Wildt

Joes Kloppenbug

Bas de Lang

Martijn van Oss

Patrick van der Bolt

Niels Kooistra

Marlies van der Kouwe

Monique Cabenda

Milan de Groot

Barbra de Jong

Jolanda Horvers

Silvia Voss

Katja Suringa

Regina van Vugt

Jessica Lavèn

Sybine Jansons

Nadine Beemsterboer

Wendy Roet

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds nabij.*

WIJ HERDENKEN IN JULI, AUGUSTUS EN SEPTEMBER 2011

<i>Bas Stoker</i>	* 01-07-1974	† 07-04-2000
<i>Mariëlla de Geus</i>	* 08-07-1981	† 04-11-2001
<i>Facco George Nieuwenhuis</i>	* 11-07-1966	† 20-02-2000
<i>Marjoke Filippo</i>	* 15-07-1960	† 31-01-2001
<i>Maurice Tielemans</i>	* 17-07-1971	† 12-01-1996
<i>Rebecca Muller</i>	* 18-07-1969	† 19-08-1996
<i>Dick Reintjes</i>	* 19-07-1962	† 01-12-1997
<i>Marianne Bündgens</i>	* 23-07-1963	† 01-10-1997
<i>Fabian Brands</i>	* 23-07-1970	† 10-01-2001
<i>Cornelis Speksnijder</i>	* 24-07-1968	† 02-08-2002
<i>Eline Hellemons</i>	* 25-07-1971	† 24-07-1998
<i>Eli Hormann</i>	* 30-07-1973	† 11-06-1998
<i>Jeroen Polderman</i>	* 06-08-1968	† 22-12-1997
<i>Anja Bronkhorst</i>	* 08-08-1954	† 03-08-1997
<i>Fred Boon</i>	* 08-08-1970	† 07-11-1997
<i>Pascal Janssen</i>	* 08-08-1987	† 24-01-1997
<i>Joline van der Brink</i>	* 13-08-1970	† 04-07-2005
<i>Pieter-Jorn Roorda</i>	* 13-08-1979	† 11-06-1994
<i>Marcello Janssen</i>	* 17-08-1987	† 11-08-1996
<i>Nicolette Beekenkamp</i>	* 23-08-1975	† 24-01-1999
<i>Caroline Pino</i>	* 24-08-1971	† 27-07-1996
<i>Felicita Oostdam</i>	* 25-08-1985	† 24-11-1994
<i>Henk Arends</i>	* 26-08-1969	† 17-08-1993
<i>Dorothee Overbosch</i>	* 04-09-1973	† 19-12-2000
<i>Barry Bennemeer</i>	* 05-09-1969	† 26-06-1993
<i>Tanja Tijssen</i>	* 10-09-1979	† 21-02-1999
<i>Maziar Awari</i>	* 11-09-1981	† 17-09-2008
<i>Patricia Siereveld</i>	* 11-09-1970	† 10-01-1997
<i>Tjerk van Wijk</i>	* 12-09-1972	† 16-10-1999
<i>Maurice Tijsen</i>	* 12-09-1986	† 04-11-2007
<i>Wouter IJspelder</i>	* 17-09-1974	† 24-11-1996
<i>Hester van Nierop</i>	* 24-09-1970	† 19-09-1998
<i>Maartje Pieck</i>	* 24-09-1984	† 11-07-2000
<i>Maaike Kuiper</i>	* 26-09-1972	† 06-02-1997
<i>Bart van Dijck</i>	* 27-09-1970	† 01-01-1991

Bas Stoker en stiefzoon Mitchel

Mariëlla de Geus

Facco George Nieuwenhuis

Marjoke Filippo

Maurice Tielemans

Rebecca Muller

Dick Reintjes

Marianne Bündgens

Fabian Brands

Cornelis Speksnijder

Eline Hellemons

Eli Hormann

Jeroen Polderman

Anja Bronkhorst

Fred Boon

Gijs Janssen

Pascal Janssen

Joline van der Brink

Pieter-Jorn Roorda

Marcello Janssen

Nicolette Beekenkamp

Caroline Pino

Felicita Oostdam

Henk Arends

Dorothée Overbosch

Barry Bennemeer

Tanja Tijssen

Maziar Awari

Patricia Siereveld

Tjerk van Wijk

Maurice Tijsen

Wouter IJspelder

Hester van Nierop

Maartje Pieck

Maaïke Kuiper

Bart van Dijk

In Vriendin-nummer 29 van 2000 vertelde Lammi over de moord op haar dochter. Onlangs werd de dader eindelijk veroordeeld. Heeft Lammi nu antwoord op haar vragen?

"Deze week, op 23 februari, zou mijn dochter Andrea 33 jaar geworden zijn. Op 10 mei 1993 kwam ze, toen vijftien jaar, niet terug uit school. Een dag later werd ze gevonden. Ze was vermoord, maar de dader werd niet gevonden. Ten tijden van het vorige artikel waren er meerdere onderzoeken geweest, de zaak was diverse keren heropend, maar er

kwam nooit een dader uit naar voren. Heel lang bleven wij in onzekerheid over wat er was gebeurd met onze dochter. Tot een paar maanden geleden. We waren op dat moment in Hongarije, waar we langere tijden per jaar verblijven. Al eerder had ik het namelijk helemaal gehad met Nederland. De regeltjes, de onverdraagzaamheid van mensen, criminaliteit. Mensen worden doodgestoken om een tientje, vreselijk. Dat we nu vaker in Hongarije verblijven, heeft ongetwijfeld ook te maken met de moord op Andrea. Niet dat we Ruinen willen omzeilen, de plaats waar we wonen en waar Andrea is vermoord. We hadden juist heel veel steun aan de mensen in Ruinen. Maar we zijn geen twintig meer en we wilden het graag wat rustiger aan doen. Die kans hebben we in Hongarije, waar volop rust en ruimte is, prachtige natuur en geen stress. In de zomer koken we regelmatig ons potje boven een kampvuur. Dat is heel Hongaars en het geeft me altijd een vrij gevoel.

De telefoon ging. Toen Roelof begreep dat het de politie was, zette hij de telefoon op de luidspreker, zodat we het allebei konden horen. Er was een honderd procent dna-match tussen een verdachte en de haar die bij Andrea was gevonden, de dag na de moord. Ik was altijd blijven geloven dat de echte dader ooit zou worden opgepakt. Misschien na een ander vergrijp, of een moord zelfs, maar hij zou echt een keer tegen de lamp lopen. Door het telefoontje wist ik: nu is het raak! Na zeventien lange jaren, konden we antwoord krijgen op onze vragen. Het hoe, waarom en wat de aanleiding was voor de moord op Andrea."

"Na het telefoongesprek kon ik niet praten, omdat ik door zoveel emoties was overmand. Enorme blijdschap en opluchting, maar ook woede en verdriet. Ik stak met bibberende handen en tranen in mijn ogen een sigaret op. Dit was de dag waar we zeventien jaar op hadden gewacht. Maar meteen kwam ook de angst dat de dader zijn mond niet open zou doen. Stel je voor dat hij niets zou zeggen, dacht ik... Ik werd woedend. Hij moest vertel-

len wat er was gebeurd! Gelukkig kwam na een paar dagen het bericht dat hij inderdaad had gepraat en een volledige bekentenis had afgelegd. Dat was voor ons het belangrijkste: we wilden antwoorden hebben.

De dag van de rechtszaak zou een zware, emotionele dag worden. Daar hadden we langzaam naartoe geleefd en ons op voorbereid. Ik zag vooral op tegen alle drukte eromheen, de media-aandacht en dergelijke. Roelof en ik hadden twee goede vrienden meegenomen. Ik was nerveus, nu zou ik Henk F., de dader, met eigen ogen zien. Toch wilde ik dat. Ik wilde de man zien die onze dochter had vermoord. Ik moest in die ogen kijken, die onze dochter voor het laatst hadden gezien. Ik had hem al op een foto gezien, dus ik wist hoe hij eruitzag. Toch was ik enorm op hem gefixeerd toen hij de rechtszaal binnen kwam lopen. Meteen dacht ik: daar is hij, de galbak. Hij gaf de indruk dat hij gewoon naar binnen liep, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Dat was natuurlijk onzin, want als iemand ergens naar binnen moet lopen, dan loopt hij gewoon zoals hij loopt. Allerlei gedachten schoten door mijn hoofd, maar vooral: dit is dus de man die Andrea heeft vermoord, de man die ons leven heeft verwoest. Wij zaten toen nog achterin de zaal. Hij zat opeens dichtbij, met een glazen wand ertussen. Toen ik de slachtofferverklaring moest voorlezen voor de rechters, moest ik naar voren komen. Ik ging zitten en keek ongewild zijn richting uit. Hij zat nu nog maar op een paar meter afstand, zonder die glazen wand tussen ons in. In gedachten berekende ik de kans om hem aan te kunnen vallen. Er stonden genoeg bewakers om me meteen vast te grijpen. Ik schoot vol en moest mezelf even bij elkaar rapen voor ik mijn verklaring kon voorlezen. Dat viel niet mee, dus ik maakte een beweging naar de rechters om even geduld met me te hebben. Ik haalde een paar keer diep adem en begon te lezen, wetend dat ik een paar ogen op me had gericht, die van de dader. Geconcentreerd las ik de tekst duidelijk voor, zodat niemand zich af hoefde te vragen waar ik het

over had. Na het voorlezen keek ik Henk F. heel bewust recht in de ogen aan en hij keek terug. Ik plofte bijna uit elkaar van woede. Snel liep ik naar de deur omdat ik de rechtsgang niet wilde verstoren. Op de gang liepen de tranen over mijn wangen en zei ik tegen de bewakers: 'Hij keek me gewoon aan!' Roelof kwam naar de gang en we mochten even naar een apart kamertje om bij te komen. Deze gevoelens kon ik vooraf niet inschatten, ze overvielen me. Toch ben ik blij dat ik die verklaring heb voorgelezen. Ik wilde hem per se laten weten wat er met ons leven is gebeurd na de moord op Andrea. Of hij het ook heeft begrepen, weet ik niet."

De politie had Lammi en Roelof eerder in Hongarije opgezocht om te vertellen wat Henk F. had verklaard. Hij zat drie weken thuis door een bedrijfsongeval en verveelde zich, toen hij besloot een fietstochtje te maken. Hij had zin in seks en Andrea kwam hem op dat moment tegemoet fietsen. Hij ging haar achterna en trok haar een bospaadje op. Toen hij een auto hoorde aankomen, drukte hij met zijn handen haar keel dicht. "Ik wilde antwoorden en die heb ik gekregen. Hij heeft ons alles verteld wat hij wist en dat is goed. Nu klopt het verhaal. We hebben ons weinig beziggehouden met de strafmaat, dat was aan de rechters om te bepalen. Of het nu tien of vijftien jaar werd, was niet interessant voor ons. Wij leven nu al ruim zeventien jaar zonder Andrea en dat gaat nooit meer veranderen, zolang we leven. Daarom is het voor ons veel belangrijker dat hij op een dag beséft wat hij heeft aangericht. Dat hij een onschuldige, lief en mooi mens heeft vermoord en daarmee veel mensen pijn heeft gedaan. Van dat besef heb ik in de rechtszaal weinig gemerkt. Nu hij veroordeeld is tot vijftien jaar, is er voor mij een periode afgesloten. De moord is een wond in ons leven, maar we proberen vooruit te kijken. Achterom kijken doet pijn en is verloren energie. Roelof en ik proberen zo positief mogelijk in het leven te staan. We koesteren de mooie dingen in het leven en denken aan

Lammi's dochter werd vermoord

"Na zeven jaar kan ik eindelijk weer gelukkig zijn"

Op 11 mei 1993 kwam Andrea in vliegwagen terecht en nog één van

Lammi's dochter, een meisje van elf jaar. Een

dag later werd ze gearresteerd - vermoord

De dader is nog steeds niet gevonden

Lammi schreef een aangrijpend boek over

de moord op zijn dochter op

Andrea. Het verhaal als vertelling, maar

het onderzoek naar de dader hangend

Lammi Luten

Lammi Luten (55). Een in vliegwagen terecht gekomen meisje van elf jaar. Een dag later werd ze gearresteerd - vermoord. De dader is nog steeds niet gevonden. Lammi schreef een aangrijpend boek over de moord op zijn dochter op Andrea. Het verhaal als vertelling, maar het onderzoek naar de dader hangend.

Omgaan met verdriet... Het was voor mij fijn om daar terug te zijn in de dagen na de rechtszaak, om de mensen te spreken en van gedachten te wisselen. Het voelde als een warm dekentje om me heen. Na de rechtszaak werd ik vaak kwaad wakker na een nare droom over Andrea. Elke ochtend weer. Het heeft met de verwerking te maken en het is ook vanzelf weer gestopt. In de eerste jaren had ik veel behoefte aan contact met Andrea. Ik ben spiritueel en kon haar zo oproepen als ik dat fijn vond. Als ik een vraag had, was het door haar al beantwoord in mijn hoofd, voor ik er erg in had. Maar nu hoeft dat voor mij niet meer. Ze heeft haar leven geleefd, ik laat haar met rust. Ik moet ook verder en moet dat zelf doen, zonder haar. Op zolder heb ik dozen en

mappen vol documentatie rondom de zaak. Voorlopig ga ik daar niets mee doen, denk ik. Laatst las ik nog wat kaarten die mensen hadden geschreven na de moord en ik was vervolgens twee dagen van slag. Andrea zullen we nooit vergeten, dat kan ook helemaal niet. Andrea had het hier geweldig gevonden. Hongarije is een echt paardenland. Ze was dol op paarden. Maar ook zonder Andrea is het fijn om hier te zijn. Het land blijft hetzelfde, het is alleen de manier waarop wij er tegenaan kijken die het anders maakt."

Thuiskomen. Leven na de dood van Andrea, Lammi Luten, uitgeverij Gopher, ISBN 90 7624 9599, prijs: € 18,-. Ook verkrijgbaar via www.aka.nl.

Andrea met een glimlach. We hebben veel goede herinneringen. Ook voor de mensen in Ruinen is het een opluchting dat de dader is opgepakt en dat hij een bekentenis heeft afgelegd. Niemand hoeft zich daar nu nog af te vragen wie dit op zijn geweten heeft. Alles is duidelijk, er is een einde aan de onzekerheid en spanning. Het was voor mij fijn om daar terug te zijn in de dagen na de rechtszaak, om de mensen te spreken en van gedachten te wisselen. Het voelde als een warm dekentje om me heen. Na de rechtszaak werd ik vaak kwaad wakker na een nare droom over Andrea. Elke ochtend weer. Het heeft met de verwerking te maken en het is ook vanzelf weer gestopt. In de eerste jaren had ik veel behoefte aan contact met Andrea. Ik ben spiritueel en kon haar zo oproepen als ik dat fijn vond. Als ik een vraag had, was het door haar al beantwoord in mijn hoofd, voor ik er erg in had. Maar nu hoeft dat voor mij niet meer. Ze heeft haar leven geleefd, ik laat haar met rust. Ik moet ook verder en moet dat zelf doen, zonder haar. Op zolder heb ik dozen en

mappen vol documentatie rondom de zaak. Voorlopig ga ik daar niets mee doen, denk ik. Laatst las ik nog wat kaarten die mensen hadden geschreven na de moord en ik was vervolgens twee dagen van slag. Andrea zullen we nooit vergeten, dat kan ook helemaal niet. Andrea had het hier geweldig gevonden. Hongarije is een echt paardenland. Ze was dol op paarden. Maar ook zonder Andrea is het fijn om hier te zijn. Het land blijft hetzelfde, het is alleen de manier waarop wij er tegenaan kijken die het anders maakt."

Thuiskomen. Leven na de dood van Andrea, Lammi Luten, uitgeverij Gopher, ISBN 90 7624 9599, prijs: € 18,-. Ook verkrijgbaar via www.aka.nl.

Wil jij een ervaring delen of je mening geven? Altijd welkom op www.vriendin.nl/vriendschap/openhartig.

Tekst: Kirsten Vogel.

Geplaatst met toestemming van de redactie van het weekblad "Vriendin".

Ik gedroeg me na haar dood als een clown

Het Parool 5 mei 2011 Marike Wouters.
Eveline Vreeburg (26) vertelt in haar debuutroman *Onder pseudoniem* over haar losbandige studentenleven na de moord op haar halfzus.

In een grote gebreide trui en met een sigaretje tussen haar vingers zit Eveline Vreeburg achter de computer in haar appartementje in Amsterdam. “Het is af. Eindelijk, na twee jaar. Ik vind het doodeng dat het nu in de winkels ligt,” zegt ze.

Vreeburg vertelt in haar debuutroman *Onder pseudoniem* over haar losgeslagen leven als student in Amsterdam en blikt terug naar die vreselijke gebeurtenis uit haar jeugd: de moord op haar 24-jarige halfzus. Het personage Eefje in haar boek leeft haar leven gevoelloos en onverschillig verder, terwijl het trauma nog lang niet is verwerkt.

Als Vreeburg dertien is, in 1996, wordt haar halfzus Caroline Pino vermoord. Ze was met een vriend aan het liften naar Portugal. De twee kregen ruzie en Caroline besloot terug te gaan. Haar vriend is in Nederland aangekomen, Caroline niet.

Haar ouders hebben in de tijd dat ze vermist was posters met haar foto opgehangen op de liftroute die ze had afgelegd.

Een paar weken later stond er een agent in de woonkamer. Het lichaam van het meisje dat de Franse politie al een tijdje geleden had gevonden, bleek Caroline te zijn. Ze lag naakt in een dichtgeritste slaapzak. Aan haar nek te zien was ze gewurgd. Het is nog altijd een raadsel wat er met Caroline is gebeurd.

“Toen ik wist dat ze dood was, ging er kort een gevoel door mij heen: nu zie ik haar nooit meer,” zegt Vreeburg. “Maar dat wilde ik helemaal niet voelen. Ik heb geprobeerd dat

gevoel nooit binnen te laten komen. Ik werd er helemaal ziek van als ik eraan dacht.”

Een leven zonder gevoel, zonder pijn en blijdschap, maakte het er niet leuker op.

“Ik vond er op een gegeven moment geen fuck meer aan. Ik kwam overal als een clown binnen, maar was altijd weer snel weg, omdat ik dat masker niet volhield. Ik deed de hele tijd alsof. Het was mijn overlevingsmechanisme. Daar komt de titel van het boek ook vandaan. Ik ging in mijn studententijd veel met mannen mee. Op zoek naar liefde, maar dat was helemaal geen liefde. Ik kon me er helemaal in verliezen. Ik klampte me aan iemand vast. Dat was niet gezond.”

Niemand hoefde te zien hoe rot ze zich voelde. “Ik vond dat ik helemaal geen recht had op een depressie. Ik was jong, woonde in Amsterdam en ging studeren. Het sloeg nergens op om ongelukkig te zijn.”

In het boek staan geen pathetische zinnen, maar de pijn is tussen de regels door te voelen. Eefje observeert voornamelijk.

“Ze voelt wel dingen, maar daar wil ze helemaal niets mee te maken hebben. Dat is bij mij geboren uit zelfbescherming, toen mijn zus werd vermoord,” zegt Vreeburg. “Het was heel surrealistisch. Een moord, dat gebeurt niet bij ons.” Vreeburg groeide met haar oudere halfzus op en was erg gesteld op haar. “Ze was echt mijn grote voorbeeld. Ik deed haar altijd na. Ze was een beetje een hippie, een vrijgevochten type.”

Haar moeder zei dat ze dezelfde karaktertrekken heeft als Caroline. Die stierf op haar 24ste. Vreeburg werd bang voor die leeftijd. “Een beetje psychotisch: wat zou er met mij gebeuren op die leeftijd?”

Dit drama is de rode lijn in de roman van Vreeburg, hoewel het boek soms afwijkt van de feiten. Het was ook niet Vreeburgs bedoeling een boek over de moord te schrijven. Het is een roman. De focus ligt op het teleurstellende leven van het meisje Eefje in de grote stad Amsterdam. Dat ‘teleurstellende leven’ van Vreeburg heeft ze inmiddels na psychologische gesprekken weer op de rit.

“Ik vind het leven sinds een aantal jaren weer een stuk leuker.”

Vreeburg wil haar hele leven blijven schrijven. Flarden voor een nieuwe roman staan al op papier. “Het geeft me rust.”

Eveline Vreeburg: *Onder pseudoniem*
Prometheus, € 17,95

Agent meldt slachtoffer altijd aan voor hulp

5 april 2011. De politie zal gegevens van slachtoffers standaard doorgeven aan Slachtofferhulp Nederland. Nu moeten agenten ieder geval nog apart aanmelden, maar dat gebeurt niet altijd. Daardoor lopen slachtoffers en getuigen van misdaden of ongevallen een aanbod van professionele hulp mis. Staatssecretaris Fred Teeven heeft dinsdag geantwoord op vragen van de Tweede Kamer dat de politie de gegevens automatisch mag doorgeven, ook als niet aan slachtoffers is gevraagd of dat wel mag. Slachtoffers die niet op hulp zitten te wachten, kunnen dat altijd nog laten weten, als Slachtofferhulp contact met hen opneemt. De politie houdt ook de ruimte om in bepaalde gevallen de gegevens van een slachtoffer niet door te sturen, bijvoorbeeld bij een anonieme aangifte. Ook zijn er mensen die niet slachtoffer zijn, maar wel in aanmerking komen voor hulp, bijvoorbeeld omstanders. De politie moet dat ook gaan aangeven. Teeven reageerde op berichten dat door een falend computersysteem 15.000 slachtoffers buiten de boot dreigden te vallen. Volgens hem is er geen sprake van een computerfout, maar waren er wel korpsen die aan het goed doorverwijzen van slachtoffers minder voorrang gaven.

Mogelijk aparte afdelingen langgestraften

7 april 2011. Staatssecretaris Fred Teeven overweegt speciale afdelingen in te richten voor gedetineerden die voor lange tijd vastzitten. Het gaat dan om mensen die een levenslange straf uitzitten of een celstraf van nog minimaal vijf jaar hebben. In Nederland hebben 28 mensen een onherroepelijke levenslange celstraf gekregen. Zij verblijven in celcomplexen waar ook gedetineerden zitten die een korte straf uitzitten. Uit onderzoek, nog op verzoek van het vorige kabinet, is nu naar voren gekomen dat de langgestraften liever bij elkaar zitten. Donderdagavond zei Teeven in het tv-programma Langgestraft, te kijken naar de financiering van aparte afdelingen. Het zou dan gaan om drie speciale afdelingen voor langgestraften.

DNA-onderzoek

7 april 2011. Staatssecretaris Fred Teeven laat onderzoeken of mensen die in de buurt van een misdrijf zijn geweest kunnen worden verplicht om mee te werken aan grootschalig DNA-onderzoek. Het CDA had daar om gevraagd in een debat over nieuwe methoden van DNA-onderzoek. Volgens Teeven betekent een plicht om mee te werken aan DNA-onderzoek geen breuk met het uitgangspunt dat een verdachte niet aan zijn eigen veroordeling hoeft mee te werken. Hij wees erop dat ook op andere terreinen mensen moeten meewerken, bijvoorbeeld in de sociale zekerheid en bij belastingzaken. Bovendien zijn de mensen die moeten meewerken geen verdachten.

Meer rechten slachtoffers van misdrijven

26 april 2011. Het spreekrecht en andere rechten van slachtoffers van ernstige misdrijven worden verder uitgebreid. Ook komen er naast strafrechtzittingen aparte schadezittingen, waarop slachtoffers en nabestaanden na een misdrijf hun schadevorderingen uitgebreider kunnen toelichten. Staatssecretaris Teeven maakte dinsdag bekend dat een wetsvoorstel daarvoor in de maak is. Dat deed hij bij de opening van het landelijke Informatiepunt Detentieverloop in Arnhem. Dit nieuwe informatiepunt regelt dat slachtoffers en nabestaanden er beter over worden geïnformeerd wanneer een dader vastzit, met verlof mag, vrijkomt of is ontsnapt. Op dit moment mag het slachtoffer of één nabestaande aan het eind van een strafproces een zegje doen. In het wetsvoorstel wordt volgens Teeven geregeld dat meerdere benadeelde partijen dat mogen en dat slachtoffers of nabestaanden ook meer vrijheid krijgen in de wijze waarop zij zich daarbij laten vertegenwoordigen.

Slachtofferhulp helpt meer mensen

9 mei 2011. Slachtofferhulp Nederland heeft vorig jaar meer slachtoffers geholpen dan in 2009. Verder is een tekort van ongeveer tweehonderd vrijwilligers zo goed als weggewerkt. Dat blijkt uit het jaarverslag van de organisatie over 2010. Omdat Slachtofferhulp Nederland vaak in het nieuws is geweest, weten steeds meer gedupeerden van misdrijven de hulporganisatie te vinden. Vorig jaar heeft de instelling ruim 123.000 slachtoffers geholpen en in 2009 waren dat er ruim 107.000.

SLACHTOFFERHULP NEDERLAND

InZicht is een uitgave van Slachtofferhulp Nederland (SN) en verschijnt zes keer per jaar. Jaargang 3, nummer 3, mei 2011

Schietpartij Alphen aan de Rijn

Op zaterdag 9 april 2011 werd heel Nederland opgeschrikt door een schietpartij in winkelcentrum De Ridderhof in Alphen aan den Rijn, waarbij zeven doden vielen waaronder de dader en enkele (zwaar)gewonden. Slachtofferhulp Nederland werd door de politie ingeschakeld en was meteen ter plaatse voor de eerste opvang van getuigen en andere betrokkenen. In totaal hebben zich 384 mensen bij SN gemeld voor ondersteuning.

Vrijwel meteen na de schietpartij werden getuigen en andere betrokkenen op verschillende locaties in Alphen aan de Rijn opgevangen. De medewerkers van SN waren op deze locaties aanwezig voor emotionele ondersteuning. Ook werd in samenwerking met de gemeente praktische hulp geboden.

Zo werden de getuigen en andere betrokkenen voorzien van eten, drinken en medicijnen. SN heeft op de betreffende zaterdag na de schietpartij haar telefonische hulplijn van 17.00 uur tot 22.00 uur opengesteld. Er belden 40 personen, vooral mensen die bij de schietpartij aanwezig waren en daardoor nog geschokt waren. De dag erna belden 70 mensen naar de hulplijn. Naast getuigen van de schietpartij belden ook ouders en scholen voor advies over de opvang van hun kinderen/leerlingen. SN adviseerde hen over de omgang met de emoties en reacties van de kinderen op deze gebeurtenis. De kinderen op de scholen werden opgevangen door de GGD. De nabestaanden van de slachtoffers werden opgevangen door de casemanagers van SN. Deze speciale (beroeps) hulpverleners zijn vertrouwenspersoon voor de nabestaanden en begeleiden de nabestaanden langdurig. Zij helpen hen met allerlei praktische en juridische zaken.

Op maandag 11 april was er een bijeenkomst voor de winkeliers georganiseerd. SN was bij deze bijeenkomst aanwezig voor emotionele opvang. Op dinsdag 12 april gingen de meeste winkeliers voor het eerst na de schietpartij terug naar hun winkel. Medewerkers van SN waren aanwezig voor

begeleiding. Op woensdag 13 april was er o.a. een bijeenkomst voor de slachtoffers, getuigen en direct omwonenden van het winkelcentrum. Mensen die daar behoefte aan hadden, konden daar met medewerkers van SN spreken.

Ook hier hebben enkele mensen aangegeven behoefte te hebben aan vervolghulp. Een aantal van hen wordt nog ondersteund door SN.

Normaal gesproken kunnen slachtoffers hun schade verhalen op een dader. SN ondersteunt slachtoffers dan op juridisch gebied om hun schade op de dader te kunnen verhalen.

In dit geval is de dader van de schietpartij overleden. Hij kan dus niet meer aansprakelijk worden gesteld voor de schade die hij heeft aangericht. Eén van de instanties waar de slachtoffers van deze schietpartij met hun schade terecht kunnen is het Schadefonds Geweldsmisdrijven. Deze instantie kan een bepaald bedrag uitkeren voor de geleden schade. SN helpt de slachtoffers bij het indienen van zo 'n aanvraag om (een gedeelte) van hun schade vergoed te krijgen.

Nieuwe website Slachtofferhulp Nederland

Slachtofferhulp Nederland heeft een nieuwe website. De oude voldeed niet meer aan de huidige ontwikkelingen van e-hulp en interactieve communicatie.

De nieuwe website heeft een frisse vormgeving en vernieuwde lay-out. Door de nieuwe indeling, krijgen slachtoffers na een ingrijpende gebeurtenis veel gericht informatie en advies op juridisch, praktisch en emotioneel gebied.

www.slachtofferhulp.nl

Op de site vertellen slachtoffers over hun ervaringen. Die verhalen kunnen "lotgenoten" veel steun geven. Slachtoffers krijgen tips om na een ingrijpende gebeurtenis de draad weer op te pakken. Er is veel juridische informatie te vinden en antwoord op vragen als; hoe bereid ik me voor op een rechtszaak en wanneer krijg ik spreekrecht?

Via de site kunnen vragen worden gesteld aan medewerkers van SN, of als men liever een gesprek wil op een van onze kantoren, dan kan hiervoor een afspraak worden gemaakt. Slachtoffers die lotgenoten willen ontmoeten kunnen zich aanmelden voor een lotgenotenbijeenkomst in hun regio. Familieleden, vrienden en bekenden van slachtoffers vinden op de site informatie en tips hoe ze het beste kunnen helpen.

Via de Twitter- en Facebook-functie kan gemakkelijk informatie gedeeld worden.

Als zich onverhoopt een ramp of calamiteit voordoet, kan SN nu met de vernieuwde site zo snel mogelijk een webpagina live zetten.

Op deze aparte rampen- en calamiteitsite staat informatie, advies en een forum waar slachtoffers en/of nabestaanden elkaar kunnen ontmoeten. De ervaring leerde dat slachtoffers en nabestaanden na een ramp hier veel behoefte aan hebben. De komende maanden wordt de website verder uitgebreid en aangevuld. Zo komt er een online forum, waar slachtoffers lotgenoten kunnen ontmoeten en informatie met elkaar kunnen uitwisselen.

Bij sommige delicten kan het voor het slachtoffer moeilijk zijn om hulp in te schakelen. Een reden hiervoor kan een gevoel van schaamte zijn. Om deze slachtoffers toch de gelegenheid te geven met een medewerker van SN te praten, komt er een anonieme chatfunctie. Jongeren konden al langer chatten met SN via www.ikzitindeshit.nl.

Slachtoffer-dadergesprek.

Medewerkers van SN vinden het niet altijd makkelijk om slachtoffers te informeren over het slachtoffer-dadergesprek. Daarom heeft Slachtoffer in Beeld samen met SN onderzoek verricht naar geschikte momenten waarop medewerkers over een slachtoffer-dadergesprek kunnen beginnen. Onderzoeker Sven Zebel boog zich over de vraag of het meest geschikte moment rond de strafzitting is.

Slachtoffer in Beeld is in 2007 door de toenmalige minister van Justitie aangewezen als landelijke organisatie voor slachtoffer-dadergesprekken. Voor een goede uitvoering hiervan zijn samenwerkingsafspraken gemaakt met onder andere Slachtofferhulp Nederland. Nu, drie jaar later, blijkt dat het aantal meldingen vanuit SN achterblijft in vergelijking met andere netwerkpartners. Daarom is onderzocht in hoeverre slachtoffers worden geïnformeerd door medewerkers van SN en wat een goed moment is om de mogelijkheid van een gesprek met de dader onder de aandacht te brengen. Veel medewerkers worstelen met de timing van het aanbieden van een slachtofferdadergesprek.

Deze timing hangt sterk af van het slachtoffer en de situatie waarin die zich bevindt. Het onderzoek wijst uit dat een moment rondom de rechtszitting uitermate geschikt is, met name

tijdens het opstellen van een voeging of een schriftelijke slachtofferverklaring.

Het slachtoffer is dan actief bezig met de dader en heeft wellicht vragen die alleen door hem beantwoord kunnen worden. Onder begeleiding van Slachtoffer in Beeld kan zo'n gesprek tot stand komen.

Het informeren van slachtoffers tijdens de zittingsbegeleiding blijkt een minder geschikt moment te zijn. Slachtoffers zijn in aanloop naar de rechtszitting vaak gespannen, waardoor het moeilijker is het onderwerp aan te kaarten.

Een opvallende uitkomst van het onderzoek is dat de keuze voor wel of geen contact met de dader niet altijd wordt overgelaten aan het slachtoffer zelf. Medewerkers van SN zijn al snel terughoudend met het aanbod. Op eigen inschatting, laten zij het vaak na om het slachtoffer te informeren. De percentages van slachtoffers die worden geïnformeerd verschillen dan ook erg per regio en team.

Eén van de redenen is de vraag of het contact met de dader wel ten goede komt aan het slachtoffer. Dat kan zijn omdat het slachtoffer in de ogen van de medewerker nog te angstig voor of te boos is op de dader, geen behoefte heeft aan een contact of er nog niet aan toe is.

Maar hebben slachtoffers wel behoefte aan een begeleid contact met de dader? Uit de cijfers blijkt dat ruim 40% van de meldingen resulteert in een begeleid contact.

Ongeacht wie daartoe het initiatief neemt.

Dit bevestigt, los van het onderzoek, een behoefte bij slachtoffers om met de dader in contact te komen. Verder is het aantal meldingen gedurende het onderzoek toegenomen met 25%. Deze toename is vooral te verklaren door meldingen uit de regio's waarvan medewerkers tijdens het onderzoek werden gecoacht. Meer aandacht voor het informeren van slachtoffers lijkt dus tot meer meldingen te leiden. Ook dit is een duidelijk signaal dat het aantal slachtoffers dat behoefte heeft aan een begeleid contact met de dader, veel hoger ligt dan werd aangenomen.

Uit drie regio's van SN hebben medewerkers van de juridische dienst intensief meegewerkt aan het onderzoek. Deze extra inspanningen waren succesvol en hebben niet alleen geleid tot het meer informeren van slachtoffers, maar ook tot een toename in het aantal meldingen bij Slachtoffer in Beeld.

AGENDA VOVK

18 juni 2011	Familiedag
15 augustus 2011	uiterste inleverdatum Cocon
3 september 2011	Bijeenkomst Leusden
15 september 2011	nieuwe Cocon
24 september 2011	Jaarlijkse Dag Herdenken Geweldsslachtoffers
29 oktober 2011	Bijeenkomst Leusden
15 november 2011	uiterste inleverdatum kopij Cocon
15 december 2011	nieuwe Cocon
17 december 2011	Decemberbijeenkomst

In verband met langdurige afwezigheid van Wil Vreeburg verzoeken wij u kopij voor het septembernummer van de Cocon te sturen naar kuiper.p@tiscali.nl

INHOUD

Van de redactie.....	Paul Kuiper.....	1
Van het bestuur.....	Jan van Kleeff.....	2
Wordt VOVK-buddy!.....	Jan van Kleeff.....	3
Algemene ledenvergadering.....	Annie Beerkens.....	4
Vragenlijst.....	Rien Verbiest.....	5
Oproep broers en zussen.....		5
Als het hart huilt.....	Rien Verbiest.....	6
Moord en recht in Nederland.....		7
Ieder zijn mening.....	Wil Vreeburg/Paul Kuiper.....	8
Rondetafelgesprek.....	Jan Camps.....	9
Moeder(s)dag.....	Thea Sebregts.....	10
Moederdag.....	Beb Suringa.....	11
Bijeenkomst 15 maart.....	Inge Dissen.....	12
Mijn altaartje.....	Els IJspelder.....	12
Wij herdenken april/mei/juni.....		13
Wij herdenken juli/augustus/september.....		17
Voor u gelezen.....		22
Boekbespreking.....	Marike Wouters.....	25
Nieuwsflitsen.....		26
Slachtofferhulp Nederland.....		27

